

DIVADLO
P E T R A
BEZRUČE
OSTRAVA

HELENKA ...

Pokračování na zadní straně

V+W

Osvobozené divadlo nikdy nechtělo, aby před jeho jevištěm divák „zapomněl, že je v divadle.“ Naopak, toužilo a touží stále, aby jeho obecenstvo se cítilo co nejvíce v divadle. Nebudeme vás nikdy podvádět, skrývající své masky pod zdáním skutečnosti. Naše scéna nebude nikdy výsek ze života, naše dialogy nebudou konverzací. Nežijeme své role a nechceme zapomenout na to, co je kolem nás, a přenášet vás i sebe

Emil — J. Čeporan, Nonancourt — V Roštlapil, Fadinard — B. Čvančara,
Bobin — M. Junášek, Vézinet — M. Šulc

do „příběhů živějších než sám život.“ Jsme naličení a hrajeme komedii v kulisách, s rekvizitami a v umělém světle. Vy víte, že jsme herci, a my víme, že jste publikum. Dohodli jsme se navzájem o čáře, která nás odděluje asi tam, kde bývala ve starých divadlech rampa, tuto čáru respektujeme, ale neustále se přes ni dorozumíváme. Hrajeme spolu, právě tak vy jako my, velkou společenskou hru, která se jmenuje divadlo. (1936)

V+W (1934)

Móda retrospektivy let devatenáctistých, která bují v posledních letech v Paříži a začíná v posledních letech pronikat i k nám, není zcela náhodným zjevem. Její nejpřístupnější stránka, totiž směšnost zastaralé módy a fotografií prvních automobilů, je jen povrchem složité přitažlivosti, která naši třicetiletou generaci vábí k tomuto zlatému věku našich rodičů.

1900 — doba něžných inženýrů z konce století, ztracené dětství dnešního racionalistického pekla, dojemně naivní idyla, v jejímž lůně technické s knírkem a ve vysokých límcích ještě cudně halili své výpočty a paraboly do plechových oblaků a měděných snů. Arabesky a květy, hvězdy a víly, které na prahu železného století kul Majitel hutí ve výhni svého voutsatého srdce pro krásnou přítelkyni v černých hedvábných punčochách...

Proč nás z roku 1934 toto zašlé 1900 tak dráždí? Proč se mu tolik smějeme a zároveň v hloubi srdce cítíme k němu jakousi nepopsatelnou něhu, smíšenou s lítostí, pohrdáním a závistí? Snad je to výsledek kontrastu těchto dvou letopočtů, o němž řekl Paul Morand: »1900 žilo rozvaleno v omylech; jeho monokl je oslepoval. Považoval salónní komedii za Aristofana a Ledový palác za točnu. 1900 má srdce na dlani — 1930 je prolezlé inteligencí. 1900 pěstuje hru na klavír, ale 1930 má teprve hudební sluch.«

Snad je to proto, že vidíme v 1900 jakoby s ptačí perspektivy zárodky všeho toho, co dnes považujeme za krásné a za ošklivé, že v něm hledáme dětinské rysy novorozeného století, jež zatím ve čtyřiatřiceti letech zmužnělo, zmoudřelo, zesílilo, ale také zchudlo a zesmutnělo.

A konečně je to asi hlavně proto, že vidíme-li obrázky a předměty této doby, splývají nám v závratné perspektivě s našimi vlastními oblačnými dojmy z kolébky, se slunnými momentkami dětských procházek a že v sobě slyšíme

dalekou ozvěnu z minulosti, která není naše, ačkoliv z ní v sobě nosíme živý zbyteček: atmosféra 1900 do nás vklouzla, když jsme byli počati.

Pokoušíme se uvést na scénu 1900 tak, jak je cítíme. Nikoli jako kresbu doby nebo kostýmní hru, nýbrž jako obraz světa, který pro naši generaci pluje někde mezi vzpomínkami a historií a o němž nemůžeme s určitostí tvrdit, zda jsme jej včera spatřili, či zda se nám o něm dnes v noci zdálo.

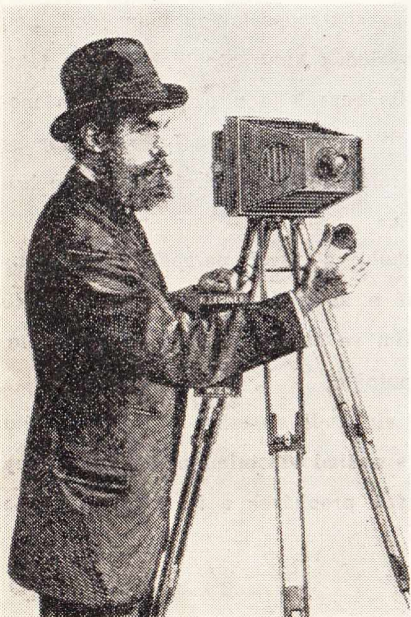
Jedná se nám tedy v první řadě o 1900, a teprve pak o Slaměný klobouk.

Labiche a Martin napsali tuto skvěle konstruovanou situační komedii již roku 1850, ale jelikož její svěžest a humor by snesly klidně i ovzduší současné, dovolili jsme si s tím lehčím srdcem převléci ji do mód a mravů let devatenáctistých. Naložili jsme s originálem tak, jak dlužno zacházeti se zachovanou památkou. Starodávná bambítka uchvacuje svým tvarem, zpracováním, cenným materiálem. Můžeme ji vycídit, spravit, konzervovat, ale nemůžeme z ní účelně střílet, prostě proto, že nevyhovuje moderním požadavkům. Pověsíme ji proto na zeď, kde se důstojně uplatní. Vycídlili a vyspravili jsme Labichův Slaměný klobouk na místech, kde byl poškozen osmdesátiletým pobytem mimo živé divadlo, a jsouce si vědomi toho, že ve své původní formě nemůže být moderně hrán, pověsili jsme ho na zeď nesoucí letopočet, tedy na zeď, jež se pne kdesi

nad oblaky intimního snu, o němž jsme shora mluvili.

Jan Werich dodává k nové adaptaci z roku 1957:

Krátce a dobře, dneska mi jde daleko více o Slaměný klobouk než o 1900. Snažili jsme se dát starodávnou bambítku do takového stavu, aby byla nejen ozdobou na zdi, ale aby se z ní dalo vystřelit! Ono se totiž nemusí střílet vždycky jenom po někom. Dá se přece také vystřelit jen tak pro legraci, pro zábavu. A na to je starodávná bambítka dobrá.

VOSKOVEC & WERICH

Slaměný klobouk

vaudeville podle Labiche a Martina

REŽIE: Evžen Němec — HUDBA: Jan Rychlík a jiní

VÝPRAVA: Luboš Hruza

Hudební spolupráce: Petr Mandel

Fadinard, ženich	Bohuslav Čvančara
Felix, jeho sluha	Jiří Hrzán
Vézinet, strýc a konšel	Milan Šulc
Louisa, dáma své doby	Milada Albínová
Emil, poručík na dovolené	Jiří Čeporan
Nonancourt, tchán Fadinardův	Václav Roštlapil
Helena, nevěsta	Alena Tománková
Bobin, bratránek	Michael Junášek
Klára, modistka	Blanka Meierová
Tardiveau, obchodní sluha	Jaroslav Fukala
Baronka de Champigny	Radvana Havelková
La Goulue	Nina Divíšková
Generál	Antonín Lipský
Beaupertuis, ministerský rada	Adolf Minský

Inspicient: Jindřich Tuláček — Náповěda: Soňa Šimberová — Technická spolupráce — stavby: V. Plachý s kol. — Světla: J. Řezáč s kol. — Dekorace: V. Mihola, V. Němec — Kostýmy: B. Smetanová s kol. — Vlášeny: M. Kuthanová s kol. — Rekvizity: A. Smetana

Hraje orchestr DPB

Premiéra v DPB 14. února 1965

Přestávka po 2. obraze

OBRAZ TŘETÍ

Scéna 10.

EMIL, LA GOULUE, FADINARD

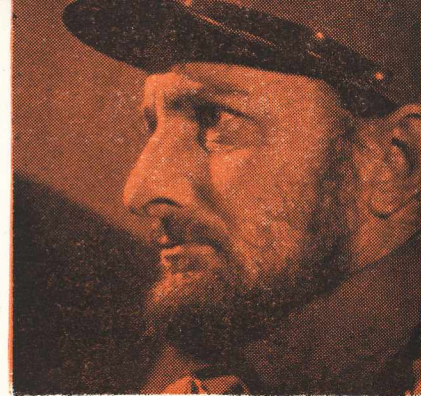
(Fadinard vstoupí zleva, v náručí a na hlavě plno dámských klobouků)

- Emil: Tady je. Vidíš, klobouky! Vždyť jsem ti říkal, že o nic jiného nejde!
- Fadinard: Tohle je všechno, co jsem našel. Mohl by to být tenhle?
- La Goulue: Co je to všechno za komedii?
- Emil: Tak, teď dosvědčíte tady slečně — to je moje snoubenka — že jsem se neoženil, že je to vaše svatba, co je dole, že jsem nevinný člověk a že vám pouze pomáhám shánět klobouky.
- Fadinard: Já vám snad pomáhám! Ne vy mně!
- La Goulue: Slyšíš, lháři?
- Emil: Počkat! Žením se?
- Fadinard: Ne, to zas ne. To se žením já. On naopak říkal, že se nikdy ženit nehodlá.
- Emil: (řve) Ne! Říkal jsem, s jedinou výjimkou! (ukazuje na La Goulue)
- Fadinard: (nevidí jeho znamení) Ano, a ta prý už umřela!
- Emil: (k Fadinardovi) Tady je, koukejte se, člověče!
- Fadinard: Jo tak! To já hned pochopil. To stačilo ťuknout.
- Emil: (k La Goulue) Já to vzal na sebe kvůli klobouku.
- La Goulue: Kvůli jakému klobouku?
- Emil: Já ti to neřek? Jo, já jí to neřek!

Fadinard — Bohuslav Čvančara

Emil — Jiří Čeporan

- Fadinard: Vy jste v tom kvalitě asi zapomněl.
- Emil: Jo, já ti to neřek. (k obecnstvu) Co bych jí řek? — My máme paní, ta má muže, klobouk...
- Fadinard: ... a hlavu.
- Emil: Klobouk se jí ztratil, muž je žárlivý, tak se ten klobouk musí najít, aby ten muž nic nevěděl. To je jasný... Kdyby nás sledovala...
- La Goulue: A co ty máš s tou paní?
- Emil: Hned já! Já nic! On! Pletičku. Nějaký hříšek. Dnes se oženil, tak jsem to před tou slečnou, co to měla obstarat, vzal na sebe. Z přátelství. Vždyť je to tak jednoduchý, kdyby si trochu dávala pozor...
- La Goulue: A proč ten pán se ptal tebe, jestli je to ten pravý klobouk, když jde o jeho dámu?
- Emil: To já nevím, proč se ptal tak blbě.
- Fadinard: Ptal jsem se vůbec? To jsem se neměl ptát. To by mohlo být tak, že...
- Emil: No, je to tak! Povídejte!
- Fadinard: Ta paní je moc veliká.
- Emil: Obryně.
- Fadinard: Ano, miluji zrůdy. Ona je větší než já, já jí nikdy na klobouk neviděl. Až jednoho dne, když jsme šli kolem Eifelky, on byl nahoře v prvním patře, tak si ten klobouk prohlédl.
- La Goulue: Nevěřím vám ani slovo!

Redaktor programu Ivo Dvořák, výtvarník Luboš Hruza, typografická spolupráce Rudolf Mikeska. Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., provoz 22, Ostrava 1, Hollarova 14. — Cena 1,60 Kčs. T 12 51239

... JE RÁDA

ZDARMA